

az északszél, mely vitorlánkba csap,
s ordítva dönti azt — nyűszít chiméra —
s az ember a másik oldalra dől ki
a vízbe már, hogy így ellensúlyozza
a végletek megbillent egyenét,
az öncél-részekké szakadt világot.
A szél orkánná nő, sikong, s az ember
nem ura már kötélnek — dől a vászon,
s sziszeg a víz a tatba: szürke semmi
felhőgomolyból és hullámtarajból
gubancolt foszladék.
Az iszonyat dobhártyáinkon dobol,
mint hollók szállnak fenn a bűneink...
Felrémlik már a fulladáshalál:
tátott torok vonagló húsgubanca,
mely már ritmustalan nyílik, s tömődik.
Szemek tört tükre végtelenbe húz.
Nincs már remény!

S a lila-kék hullámtaraj felett
valaki jár... jön...

Lotte éled... él.

Jánosy István

KÖSZÖNTŐ

Mint csapzott vándor, pihenőre igyekszik az év már:
ablakomon bekopogtat az őszi eső, lopakodva
tolvaj köd kúszik fel a házfalakon, s a csavargó
szélben fázósan borzongnak a meztelen ágak...
S bennem, mint a gyümölcs zamatos leve, buggyan az ének,
gyémántként foglalva szavak fűzéribe téged,
újra anyát, kinek áldott méhe virágba bomoltan,
hónapokig rejtett titkát feledve, szerelmünk
új hajtását adta ajándékkul ma jövőnkre! Balássy László

ANNA

Hol van szó, elegendő, elszámolni: mi minden
vagy te nekem, s hol a vers, méltón elmondani téged?! —
Erdei forrás gyöngy csobogása ezüst nevetésed,
s lágy hangod muzsikál, mint hajnali szélben a kertek...
Édes ízét izlelgetem újra, meg újra nevednek! —
S mint a tavasz, ha kibontja a tájon sokszínű fátylát,
szétszaggatva a zordon tél bús fellegeit, te
tündérkézzel elűzöd a gondot, s életemet, mint
kék égről ragyogó nap, fürdeti fénybe szerelmed! —
S én mindennap megköszönöm, hogy vagy, s az anyém vagy:
sorsom részese, munkám társa, húgom, feleségem...
S most már szöszeke fiunk ragyogó szemein mosolyog ránk,
telve reménnyel, drága ígéreteként a jövőndő!

Balássy László